

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4OboE/27/2013
Identifikačné číslo spisu:	6707208311
Dátum vydania rozhodnutia:	30.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6707208311.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOST', s. r. o., so sídlom: Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom: Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., proti povinnej: Y. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom L., o vymoženie pohľadávky 402,31 eur (pôvodne 12 120,-- Sk) s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 11Er/3491/2007, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoE/299/2012-27 zo dňa 21. novembra 2012 vo výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, právoplatné dňa 25. januára 2013, takto

rozhodol:

Konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoE/299/2012-27 zo dňa 21. novembra 2012 vo výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, z a s t a v u j e.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Zvolen ako súd prvého stupňa uznesením č. k. 11Er/3491/2007-12 zo dňa 06. 10. 2011, vyhlásil exekúciu navrhnutú oprávneným za nepripustnú a podľa § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoRK“) exekúciu zastavil. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 251 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), § 41 ods. 2 písm. d/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“) a § 45 ods. 1 písm. c/, § 45 ods. 2 ZoRK.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, prejednávúc vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., svojím uznesením č. k. 43CoE/299/2012-27 zo dňa 21. 12. 2012, odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. zrušil a vec mu podľa § 221 ods. 2 O. s. p. vrátil na ďalšie konanie. Súčasne rozhodol o návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. pre nesúlad ust. § 44 ods. 2 veta prvá EP s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky, a to tak, že

tento zamietol (prvý výrok uznesenia).

Vo vzťahu k návrhu na prerušenie konania odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na § 36 ods. 2 EP, z ktorého vyplýva, že exekučné konanie nie je možné prerušiť z dôvodov, ktoré sú uvedené v tretej časti Občianskeho súdneho poriadku, napr. § 107, § 109, ako aj § 110. Dôvodom je tá skutočnosť, že účel, ktorý sa v základnom konaní prerušením konania sleduje, je možné v exekučnom konaní dosiahnuť odkladom exekúcie podľa § 56 EP. Výnimkou je len situácia, ak osobitný zákon prerušenie exekučného konania priamo upravuje. Ako príklad takéhoto osobitného zákona odvolací súd uviedol zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (§ 14), zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (§ 114 ods. 1 písm. b/), ako aj zákon č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom (§ 68d). Preskúmaním posudzovanej veci odvolací súd zistil, že v predmetnom konaní nenastal žiadny z dôvodov prerušenia konania podľa osobitného zákona, preto s poukazom na uvedené, ako aj vzhľadom na skutočnosť, že Exekučný poriadok neumožňuje prerušiť exekučné konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p., návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 25. 01. 2013.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podal oprávnený odvolanie (č. l. 38 - 39), argumentujúc, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ - správne malo znieť „písm. f/“ O. s. p.), ďalej že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článok 267 Zmluvy o fungovaní EÚ v spojení s § 36 ods. 5 EP, súčasne že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Namietol, že Krajský súd v Banskej Bystrici ho nesprávne poučil o nemožnosti napadnúť výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolaním. Má za to, že za týchto okolností je napadnuté rozhodnutie svojvoľné, arbitrárne, porušujúce jeho ústavné právo vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na základe uvedeného oprávnený navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v označenom rozsahu zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorému bola vec predložená na rozhodnutie o odvolaní oprávneného proti výroku odvolacieho súdu, ktorým jeho návrh na prerušenie konania zamietol, skúmal predovšetkým podmienky, za ktorých môže konať (§ 103 O. s. p.), pričom dospel k záveru, že v predmetnej veci ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý odstrániť nemožno.

Podľa § 201 O. s. p., účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník.

I keď Občiansky súdny poriadok výslovne nevypočítava procesné podmienky konania, možno z neho vyvodíť, že procesné podmienky sú také vlastnosti súdu a účastníkov konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania, vyplývajúci zo základných ustanovení O. s. p. (prvá hlava prvej časti O. s. p.). Na strane súdu k podmienkam konania patria také jeho vlastnosti, ktoré vymedzujú jeho práva a povinnosti ako orgánu štátu konať a vydať rozhodnutie. Takouto vlastnosťou je nepochybne aj funkčná príslušnosť, úprava ktorej dáva odpoveď na otázku, ktorý súd je príslušný konať a rozhodovať o veci v inštančnom postupe. Chýbajúca funkčná príslušnosť na prejednanie určitej veci predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

V prejednávanej veci odvolanie oprávneného smeruje proti uzneseniu, ktorým krajský súd v odvolacom konaní nevyhovel jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. (pozn. dovolacieho súdu - dovolateľ v odvolaní na č. l. 38 spisu namietol zamietnutie jeho návrhu na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., hoci z jeho písomného podania z 22. 02. 2012

na č. l. 17 je zrejmé, že prerušenie konania navrhol podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p., tak, ako to uviedol aj odvolací súd v odôvodnení napadnutého uznesenia).

Podľa § 10 ods. 1 O. s. p., krajské sudy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov.

Podľa § 10 ods. 2 O. s. p., o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Citované zákonné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujú funkčnú príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na konanie o veci tak, že najvyšší súd je oprávnený rozhodovať o odvolaniach ako riadnych opravných prostriedkoch vtedy, ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu krajského súdu ako súdu prvého stupňa. Spôsobilým predmetom odvolacieho konania sú preto len rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 201 O. s. p.).

Rozhodnutie krajského súdu o nevyhovení návrhu oprávneného na prerušenie konania vydané v priebehu odvolacieho konania, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale bezpochyby sa jedná o rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Občiansky súdny poriadok v § 211 ods. 1 výslovne predpokladá rozhodovanie odvolacieho súdu napr. aj o návrhoch podľa § 138 ods. 1, vrátane tých, o ktorých nerozhodol súd prvého stupňa. Odvolací súd sa však pri takomto rozhodovaní nestáva súdom prvého stupňa, ale zostáva súdom odvolacím. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že napadnuté uznesenie krajského súdu ako súdu odvolacieho chybné poučenie o neprípustnosti odvolania proti tomuto rozhodnutiu neobsahuje.

Oprávnený napadol uznesenie krajského súdu odvolaním v konaní, v ktorom tento nepostupoval ako súd prvého stupňa, ale ako súd odvolací, pretože s vecou súvisiaci spis mu bol predložený za účelom preskúmania rozhodnutia vydaného súdom prvého stupňa. S poukazom na uvedené funkčnú príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rozhodovanie o odvolaní oprávneného daná nie je.

Podľa § 103 O. s. p., kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O. s. p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Keďže na prejednanie odvolania podaného oprávneným proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je daná funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť. V súlade s posledne citovaným ustanovením O. s. p. bolo preto potrebné konanie o tomto opravnom prostriedku zastaviť bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p., podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.